

ພຣະທຳດານເືອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບຫ້າ

ການເປີດເຜີຍນິມິດສຸດທ້າຍຂອງດານເືອນ:

ການເດີນທາງຄຽງຄູ່ຂອງພວກຍິງພົມມະຈັນຜູ້ມີບັນຍາ

Jeff Pippenger

2024-03-24

ພວກເຮົາໄດ້ເລີກການພິຈາລະນານິມິດສຸດທ້າຍຂອງດານເືອນ

ໂດຍການຊີ້ບອກວ່າດານເືອນເປັນສັນຍາລັກຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ, ແລະພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ຂໍ້ພຣະຄຳຂໍ້ທຳອິດຮ່ວມກັບບົດສຸດທ້າຍ

ເພື່ອເລີກຊີ້ບອກລັກສະນະຜ່າຍຄຳພະຍາກອນຂອງຜູ້ຄົນໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນ

ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເບນເທຊັດຊາ.

ປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍເປັນຕົວແທນຂອງພວກ Millerites

ໃນຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ,

ແລະຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າໃນຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ພວກ Millerites

ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳອຸປະມາເຮືອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນສຳເລັດເປັນຈິງ,

ແລະຄຳອຸປະມານັ້ນຈະຖືກທຳຊ້ຳອີກຢ່າງກົງຕາມຕົວອັກສອນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

"ຂ້າພະເຈົ້າມັກຖືກຊີ້ປະທາຄຳອຸປະມາເຮືອງຍິງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ, ຫ້າຄົນໃນນັ້ນເປັນຄົນສະຫລາດ, ແລະຫ້າຄົນເປັນຄົນໄງ່. ຄຳອຸປະມານໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ ແລະຈະສຳເລັດຕາມຕົວອັກສອນຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ເພາະມັນມີການນຳໃຊ້ເປັນພິເສດກັບເວລານີ້, ແລະເໝືອນດັ່ງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ, ມັນໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ

ແລະຈະຍັງຄົງເປັນຄວາມຈິງສຳລັບເວລາປັດຈຸບັນຕາມຄຳເຖົ້າວາລະສານສຸດຂອງການເວລາ." Review and Herald, August 19, 1890.

ປະສົບການຂອງທັງສອງຂະບວນການໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແມ່ນປະສົບການຂອງອັດເວນຕິດນິຍົມ.

"ຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈັນສິບຄົນໃນ ມັດທາຍ 25

ກໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງປະສົບການຂອງປະຊາຊົນແອດເວນຕິດເຊັ່ນກັນ." The Great Controversy, 393.

ພວກມັນເລີ່ມໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ,

ແລະປະສົບການຂອງພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງຟີລາເດນເຟຍດ້ວຍ. ໃນປີ1856,

ຂະບວນການມັນເລີ່ມເປັນແບບຟີລາເດນເຟຍໄດ້ປ່ຽນຜ່ານໄປສູ່ຂະບວນການແບບລາໂອດິເຊຍ,

ແລະໃນການກະບົດແຫ່ງປີ1863, ມັນໄດ້ປ່ຽນຜ່ານຕາມເປັນຄຣິສຕະຈັກເຊວເວັນທ໌-ເດ ແອັດເວນຕິສ ແບບລາໂອດິເຊຍ.

ຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້ານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ,

ແລະປະສົບການຂອງພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິດຕະຈັກເມືອງຟີລາເດນເຟຍ. ໃນປີ1989

ພຣະທຳດານເືອນໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃຫ້ແກ່ຄຣິດຕະຈັກເຊັບເວັນທ໌-ເດ ແອັດເວນຕິສ ແຫ່ງລາໂອດິເຊຍ,

ແລະໃນວັນທີ11 ກັນຍາ 2001 ຂະບວນການແອັດເວນຕິສແຫ່ງລາໂອດິເຊຍໄດ້ເລີກຕົ້ນຂຶ້ນ,

ແລະໃນເດືອນກໍລະກົດ ປີ2023 ການປ່ຽນຜ່ານກັບຄືນໄປສູ່ຂະບວນການແຫ່ງຟີລາເດນເຟຍກໍ່ໄດ້ມາເຖິງ.

ເບນເທຊັດຊາ, ຫຼືດານເືອນ ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການຟີລາເດນເຟຍໃນວັນສຸດທ້າຍ,

ຊຶ່ງທຳຊ້ຳຂະບວນການຟີລາເດນເຟຍຂອງພວກມັນເລີ້"ຢ່າງຕາມຕົວອັກສອນທຸກປະການ."

ຂໍ້ທ້າອິດຂອງນິມິດສຸດທ້າຍເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ຄົນໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນ,
ແລະຄໍາພະຍານສຸດທ້າຍຂອງນິມິດສຸດທ້າຍຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບຄໍາພະຍານທ້າອິດຂອງນິມິດສຸດທ້າຍ.
ຂະບວນການຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດໃນດານເຮອນ ບົດ 12 ຊື້ອກການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮູ້
ແລະສອງຈໍາພວກທົດກົດຂັ້ນໂດຍອາໄສສິ່ງນັ້ນ.

ເບນເທຣັດຊາເປັນຕົວແທນຂັ້ນສູງສຸດຂອງພວກຜູ້ມີບັນຍາໃນວັນສຸດທ້າຍ. ໃນດານເຮອນ ບົດ 12
ມີຢ່າງນ້ອຍຫ້າຄວາມຈິງແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນທີ່ເປັນຫຼັກຢຶດໃຫ້ແກ່ຂະບວນການຂອງພວກມົນເລີ,
ຊຶ່ງຈໍາເປັນຕ້ອງຖືກທໍາຊ້ອກໃນຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.

ປະການທ້າອິດແມ່ນກະບວນການຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ຊຶ່ງກໍ່ໃຫ້ເກີດຜູ້ນະມັດສະການສອງຈໍາພວກ
ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສົບຄົນສໍາເລັດຄົບຖ້ວນ ທັງໃນຂະບວນການເລີ່ມຕົ້ນ
ແລະໃນຂະບວນການສິ້ນສຸດ.

ແຕ່ເຈົ້າ, ໂອ ດານເຮອນ, ຈຶ່ງປົດຖ້ອຍຄໍາເຫຼົ່ານັ້ນໄວ້ ແລະປະທັບຕາໜັງສືນັ້ນ ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ:
ຫຼາຍຄົນຈະໄປມາທົ່ວໄປ ແລະຄວາມຮູ້ຈະເພີ່ມພູນຂຶ້ນ.... ແລະພຣະອົງຕອບວ່າ, ດານເຮອນເອີຍ,
ຈຶ່ງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າເຖິດ: ເພາະວ່າຖ້ອຍຄໍາເຫຼົ່ານັ້ນຖືກປົດໄວ້ ແລະປະທັບຕາໄວ້ ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ.
ຫຼາຍຄົນຈະຖືກຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວ ແລະຖືກທົດລອງ;
ແຕ່ຄົນຊົ່ວຈະກະທໍາຄວາມຊົ່ວຕໍ່ໄປ: ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກຄົນຊົ່ວຈະເຂົ້າໃຈ; ແຕ່ຜູ້ມີບັນຍາຈະເຂົ້າໃຈ.
ດານເຮອນ 12:4, 9, 10.

ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນສະຫລາດກັບຄົນອະທໍາ (ຄົນໂງ່) ນັ້ນ ຕັ້ງຢູ່ເທິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາທັງຫລາຍ
(ການແບ່ງແຍກທາງຄວາມຄິດ) ຕໍ່ການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກເປີດອອກໃນເວລາແຫ່ງອອສານ,
ບໍ່ວ່າຈະເປັນໃນປີ 1798 ສໍາລັບພວກ Millerites, ຫຼືໃນປີ 1989 ສໍາລັບຄົນໜັງແສນສີໝັ້ນສີພັນ.

ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈໍາເປັນຕ້ອງຮູ້ວ່າ Adventism

ແມ່ນປະສົບການແຫ່ງຄໍາອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈັນສົບຄົນ, ເພາະວ່າຖ້າບາດສະຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນ
ເຂົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າ "ເວລາແຫ່ງອອສານ" ສໍາລັບຄົນຮຸ່ນສຸດທ້າຍໄດ້ມາຮອດເມື່ອໃດ,
ຫຼືຂ້າວສານອັນໃດທີ່ໄດ້ຖືກແກະອອກໃນເວລານັ້ນ. ຖ້າບາດສະຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າປະສົບການ Adventist
ເປັນຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນ ອັນຕັ້ງຢູ່ເທິງການພັດທະນາແຫ່ງຄວາມຈິງຢ່າງກ້ວໜ້າ
ຊຶ່ງນໍາໄປສູ່ຜົນລັບ "ເຖິງຊົດໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍ" ແລ້ວ ກໍ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຮັບຮູ້ການຊົງເອີ້ນອັນສູງສົ່ງຂອງ
Seventh-day Adventist ທຸກຄົນ. Belteshazzar

ເປັນຕົວແທນຂອງຊົນຊາດໜັງທີ່ຮູ້ວ່າເຂົາໄດ້ຜ່ານຂະບວນການຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດ

ຊຶ່ງຖືກນໍາສະເໜີໄວ້ວ່າເປັນການ "ຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດ, ກະທໍາໃຫ້ຂ້າວ, ແລະຖືກທົດລອງ."

ຂະບວນການຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດສາມຂັ້ນນັ້ນເອງ

ໄດ້ຖືກລະບຸຢ່າງຈໍາເພາະວ່າເປັນພະລາຊະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ການທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກທ່ານ;
ເພາະຖ້າເຮົາບໍ່ໄປ, ພຣະຜູ້ປອບໂຍນຈະບໍ່ມາຫາພວກທ່ານ; ແຕ່ຖ້າເຮົາໄປ,
ເຮົາຈະສົ່ງພຣະອົງມາຫາພວກທ່ານ. ແລະເມື່ອພຣະອົງມາແລ້ວ, ພຣະອົງຈະຊົງຊີ້ໃຫ້ໃຈກະຕັນເຖິງບາບ,
ເຖິງຄວາມຊອບທໍາ, ແລະເຖິງການພິພາກສາ: ເຖິງບາບ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາ; ເຖິງຄວາມຊອບທໍາ,
ເພາະເຮົາໄປຫາພຣະບໍດາຂອງເຮົາ ແລະພວກທ່ານຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກ; ເຖິງການພິພາກສາ,
ເພາະເຈົ້ານາຍແຫ່ງໂລກນີ້ຖືກພິພາກສາແລ້ວ. ເຮົາຍັງມີຫຼາຍສິ່ງຈະກ່າວແກ່ພວກທ່ານ,
ແຕ່ບໍ່ດັນພ້ອມທ່ານຍັງຮັບໄວ້ບໍ່ໄດ້. ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງ, ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ, ສະເດັດມາແລ້ວ,
ພຣະອົງຈະຊົງນໍາພາພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນຄວາມຈິງທັງປວງ: ເພາະພຣະອົງຈະບໍ່ກ່າວຕາມພຣະອົງເອງ;
ແຕ່ພຣະອົງຈະກ່າວທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍິນ,
ແລະພຣະອົງຈະຊົງສໍາແດງໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ເຖິງເຫດການທີ່ຈະມາ. ໂຍຮັນ 16:7-13.

ພະລາຊະນະກົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນການນຳພາພວກພົມມາລາຍຍົງທະສະຫລາດເຂົ້າສູ່
“ຄວາມຈົງທົ່ງສົນ,” ຈຳເປັນທີ່ພຣະອົງຈະຊົງຕຳໜຶ່ງ, ຊົງໝາຍເຖິງການຕັກເຕືອນຫຼັກການເຮັດໃຫ້ປະຈັກຜົດ,
ແກ້ໄລກເລື່ອງບາບ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະການພິພາກສາ,
ອັນເປັນສາມຂັ້ນຕອນດຽວກັນແທ້ທຶກໃຫ້ເກີດພົມມາລາຍຍົງທະສະຫລາດ ຫຼືໃໝ່ເຂົ້າ ໃນດານໂອນ ບົດທີ 12.
ຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງລະບຸວ່າເປັນພະລາຊະນະກົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນ ຄື “ນ້ຳມັນ,”
ຊົງເປີດເຜີຍຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພວກສະຫລາດກັບພວກອະທຳໃນດານໂອນ 12. ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ໃນວັນສຸດທ້າຍຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈການເພີ່ມພູນຂອງຄວາມຮູ້ສຳລັບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ,
ແລະຄວາມຮູ້ນັ້ນລວມເຖິງການຮັບຮູ້ຂອງພວກເຂົາດ້ວຍວ່າ ພວກເຂົາເປັນພົມມາລາຍຍົງທະສະຫລາດ
ໃນຄຳອຸປະມາຂອງມັດທາຍ ບົດທີ 25.

ໂຢຮັນໄດ້ຖືກສຳແດງເຫັນສົງເຫັນໃນນິມິດອັນບໍລິສຸດ.
ທ່ານໄດ້ເຫັນກຸ່ມຊົນທີ່ຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍພົມມະຈາລືຜູ້ສະຫຼາດຫ້າຄົນ
ຜູ້ທີ່ຕົກແຕ່ງໂຄມໄຟຂອງຕົນແລະໃຫ້ລັກໄໝ້, ແລະທ່ານໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມປະຕິຢາງເປັນລົ້ນເພີ່ນວ່າ,
‘ນີ້ແມ່ນຄວາມອົດທົນຂອງພວກວິສຸດ; ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງໜັງຈາກສະຫວັນກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,
ຈົ່ງຂຽນໄວ້, ຜູ້ຕາຍທັງຫຼາຍຜູ້ທີ່ຕາຍໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັບແຕ່ນີ້ໄປເປັນສຸກ; ແມ່ນແທ້,
ພຣະວິນຍານຕັດຕົ້ນນີ້, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຟັກຈາກການຕາກຕຳຂອງຕົນ;
ແລະການງານຂອງພວກເຂົາກໍ່ຕິດຕາມພວກເຂົາໄປ.’

ຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທີສອງ
ຄິດວ່າພວກເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່ຈົນໄດ້ເຫັນພຣະຄຣິດສະເດັດມາໃນເມກແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ.
ຖ້າບັນດາຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າເຊື່ອຄວາມຈົງໄດ້ປະຕິບັດສ່ວນຂອງຕົນຢ່າງຍິ່ງສາວພົມມະຈັນຜູ້ມີບັນຍາ,
ຂ່າວສານນັ້ນກໍ່ຈະໄດ້ຖືກປະກາດແກ່ທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກູນ, ທຸກພາສາ,
ແລະທຸກຊົນເຜົ່າແລ້ວໃນບັດນີ້. ແຕ່ຫ້າຄົນເປັນຜູ້ມີບັນຍາ ແລະອີກຫ້າຄົນເປັນຜູ້ໃໝ່.
ຄວາມຈົງນັ້ນຄວນໄດ້ຖືກປະກາດໂດຍຍິ່ງສາວພົມມະຈັນທັງສິບ,
ແຕ່ມີພຽງຫ້າຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງມາສົ່ງຈຳເປັນອັນຂາດບໍ່ໄດ້ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກັບຄະນະນັ້ນ
ຜູ້ທີ່ດີກ່ອນຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ມາເຖິງພວກເຂົາ. ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມເປັນສົງຄ້າເປັນ.
ການປະກາດນີ້ຈະຕ້ອງຖືກກະທຳ.
ຫຼາຍຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ອອກໄປເພື່ອພົບເຈົ້າບ່າວພາຍໃຕ້ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທີສອງ
ໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ
ຊົງເປັນຂ່າວສານທີ່ດຽວສຸດທ້າຍທີ່ຈະຖືກປະທານແກ່ໂລກ.

“ວຽກງານທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນຈະສຳເລັດເມື່ອທູດອົງອື່ນນັ້ນ ທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນພຣະນິມິດ 18
ໄດ້ປະກາດຂໍ້ຄວາມຂອງລາວ. ຂໍ້ຄວາມຂອງທູດອົງທຳອິດ, ອົງທີສອງ, ແລະອົງທີສາມ
ຈະຕ້ອງຖືກປະກາດຊ້ຳອີກ. ຄຳເຊີນຈະຖືກປະກາດແກ່ຄຣິສຕະຈັກວ່າ, ‘ຈົ່ງອອກມາຈາກນາງ,
ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີສ່ວນໃນບາບຂອງນາງ.’ ‘ບາບໂລນ ມະຫານະຄອນນັ້ນ
ໄດ້ລົ້ມລົງແລ້ວ, ໄດ້ລົ້ມລົງແລ້ວ ແລະໄດ້ກາຍເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງພວກຜິຣ້າຍ
ແລະເປັນທີ່ກັກຂັງຂອງວິນຍານໃສ່ໂຄກທຸກຢ່າງ ແລະເປັນກົງຂັງຂອງນັກທຸກຊະນິດທີ່ບໍ່ສະອາດແລະນ່າຊົງ.
ເພາະວ່າ ບັນດາຊາດທັງປວງໄດ້ດຶມເຫຼັກແຫ່ງຄວາມພິລດຂອງການລ່ວງປະເວນຂອງນາງ,
ແລະບັນດາກະສັດແຫ່ງໂລກໄດ້ລ່ວງປະເວນກັບນາງ,
ແລະພວກຜູ້ຄ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຮັບມືຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຜຸ້ມເຜີຍຢ່າງລົ້ນເຫຼືອຂອງນາງ....
ຈົ່ງອອກມາຈາກນາງ, ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີສ່ວນໃນບາບຂອງນາງ
ແລະເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໄພພິບັດຂອງນາງ. ເພາະວ່າບາບຂອງນາງໄດ້ສົ່ງເຖິງສະຫວັນແລ້ວ,
ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລະນຶກເຖິງຄວາມອະທຳຂອງນາງ’ [ພຣະນິມິດ 18:2-5].”

"ຈົງເອົາແຕ່ລະຂໍ້ໃນບົດນີ້ມາອ່ານ ແລະອ່ານມັນຢ່າງຮອບຄອບ, ໂດຍສະເພາະສອງຂໍ້ດັ່ງນີ້:
'ແລະແສງສະຫວ່າງແຫ່ງທຽນຈະບໍ່ສ່ອງໃນເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປເລີຍ; ແລະສຽງຂອງເຈົ້າບ່າວ
ແລະຂອງເຈົ້າສາວຈະບໍ່ໄດ້ຍິນໃນເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປເລີຍ: ເພາະພໍ່ຄ້າຂອງເຈົ້າເປັນຜູ້ຍິງໃຫຍ່ຂອງແຜ່ນດິນໂລກ;
ເພາະບັນດາຊາດທັງປວງໄດ້ຖືກຫລອກລວງດ້ວຍມົນຄາຖາຂອງເຈົ້າ.
ແລະໃນນາງໄດ້ພົບເລືອດຂອງພວກຜູ້ເຜີຍພາກອນ, ແລະຂອງພວກທຳມະສັກສົດ,
ແລະຂອງທຸກຄົນທີ່ຖືກສັງຫານເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.'"

"ອຸປະມາເລື່ອງຍິງພົມຈັນສົບຄົນໄດ້ຖືກປະທານໂດຍພຣະຄຣິດເອງ,
ແລະທຸກລາຍລະອຽດຄວນໄດ້ຮັບການສັກສາຢ່າງຮອບຄອບ. ເວລາໜຶ່ງຈະມາເຖິງເມື່ອປະຕູຈະຖືກປິດ.
ພວກເຮົາຖືກພັນລະນາວ່າເປັນດັງຍິງພົມຈັນທີ່ສະຫລາດ ຫຼື ທີ່ໃໝ່ເຂົ້າ. ໃນເວລານີ້
ພວກເຮົາຍັງບໍ່ອາດແຍກອອກໄດ້, ແລະກໍບໍ່ມີສິດອຳນາດທີ່ຈະກ່າວວ່າ ຜູ້ໃດສະຫລາດ ແລະ ຜູ້ໃດໃໝ່ເຂົ້າ.
ມີບາງຄົນທີ່ຍຶດຖືຄວາມຈິງໄວ້ໃນຄວາມອະທຳ, ແລະຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃນພາຍນອກບາກົດຄ້າຍກັບຜູ້ສະຫລາດ."
Manuscript Releases, ແຟມ 16, 270.

ໃນຖານະເປັນຊາວແອດເວນຕິສທີ່ຈະຕ້ອງເອົາຊາຍແລະຍິງທັງຫຼາຍໃຫ້ອອກມາຈາກບາບໂລນໃນເວລາທີ່ກົດໝາຍ
ຍວ້ອນອາທິດອັນໃກ້ຈະມາເຖິງ, ພວກເຮົາ "ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ວ່າເປັນໄດ້ທັງພວກພົມມະຈາຣີຜູ້ມີບັນຍາ
ຫຼືພວກພົມມະຈາຣີຜູ້ໃໝ່." ຄະນະທີ່ໃຊ້ຮັບໄດ້ເຫັນ "ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍພົມມະຈາຣີຜູ້ມີບັນຍາຫຼ້າຄົນ,
ມີຕະກຽງຂອງເຂົາຈັດແຕ່ງດີແລະກ່າວໄໝ້," ຜູ້ທີ່ໃຊ້ຮັບຍັງໄດ້ລະບຸຕໍ່ໄປວ່າເປັນຜູ້ທີ່ມີ
"ຄວາມອົດທົນຂອງພວກວິສຸດ," ແລະຜູ້ທີ່ "ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູ"
ນັ້ນ ຄືຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີເຟ້ນ ຜູ້ຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູ
ແລະຮູ້ວ່າພວກເຂົາແມ່ນພົມມະຈາຣີໃນຄຳອຸປະມາຂອງມັດທາຍບົດທີສອງສົບຫຼ້າ.
ບ່ຽງແຕ່ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຂົາເປັນໄດ້ທັງພົມມະຈາຣີຜູ້ມີບັນຍາ ຫຼືພົມມະຈາຣີຜູ້ໃໝ່,
ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງຊຳປະສົບການທຳການເື່ອນໄດ້ແທນໄວ້ວ່າເປັນ "ການຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົງສຸດ, ຖືກເຮັດໃຫ້ຂາວ
ແລະຖືກທົດລອງ."

ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງເພງໜຶ່ງເໝືອນດັ່ງເພງໃໝ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພະທຽນ, ແລະຕໍ່ໜ້າສັດມຸຊີວິດທັງສີ່,
ແລະພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່; ແລະບໍ່ມີໃຜສາມາດຮຽນເພງນັ້ນໄດ້ນອກຈາກຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີເຟ້ນຄົນ,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກໂຖອອກຈາກໂລກ. ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປືອນເປົ້າກັບຜູ້ຍິງ; ເພາະພວກເຂົາເປັນພົມມະຈັນ.
ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເມສານອ້ອມໄປທຸກບ່ອນທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປ.
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກໂຖອອກຈາກທຳມະກາງມະນຸດ,
ເປັນຜົນທຳອິດຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າແລະແດ່ພຣະເມສານອ້ອມ.
ແລະໃນປາກຂອງພວກເຂົາບໍ່ພົບການຫລອກລວງໃດໆເລີຍ:
ເພາະພວກເຂົາປາດຈາກຕຳໜຶ່ງຕໍ່ໜ້າພະທຽນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະນິມິດ 14:3-5.

ຢ່າງໜ້ອຍມີຄວາມຈິງຫ້າປະການທີ່ຖືກແທນໄວ້ໃນການເື່ອນບົດທີສີ່ສອງ,
ຊຶ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບຂະບວນການມົນເລໂຣທ໌ຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ອັນຈະຖືກກ່າວຊຳອີກ
ແລະ ຈະຖືກເຂົ້າໃຈຢ່າງບໍ່ລົບລຽນຍິ່ງຂຶ້ນໂດຍຂະບວນການຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝົນສີເຟ້ນ.
ໜຶ່ງໃນຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນຄືຂະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົງສຸດສາມຂັ້ນຕອນ
ທີ່ກ່ຽວພັນກັບຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສົບຄົນ. ຄວາມຈິງປະການທຳອິດທີ່ William Miller
ໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນແງ່ຂອງເວລາພະຍາກອນ, ຄື "ຈັດເທືອ," ຂອງ Leviticus ຊາວຫົກ, ແລະ
ຄວາມຈິງນັ້ນຖືກລະບຸໄວ້ໃນການເື່ອນ 12, ແລະ
ມັນແມ່ນຄວາມຈິງປະການທຳອິດໃນປະຫວັດສາດຂອງມົນເລໂຣທ໌ທີ່ຖືກກ່າວເຖິງຢູ່ນັ້ນ.

ແຕ່ທ່ານ, ໂອ ດານເຮອນ, ຈົ່ງບົດຖອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ ແລະປະທັບຕາໜັງສືນີ້ໄວ້ ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ:
ຫຼາຍຄົນຈະແລ່ນໄປແລ່ນມາ, ແລະຄວາມຮູ້ຈະເພີ່ມເພີດເພີນ. ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຄົນເຮັດໄດ້ບໍ່, ແລະເບິ່ງແມ່, ມີອີກສອງຄົນຍືນຍົງ, ຄົນໜຶ່ງຢູ່ຝັ່ງແມ່ນ້ຳຂ້າງນີ້ ແລະອີກຄົນໜຶ່ງຢູ່ຝັ່ງແມ່ນ້ຳຂ້າງນັ້ນ.
ແລະຄົນໜຶ່ງໄດ້ຖາມຊາຍຜູ້ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປ່ານ ຜູ້ຢູ່ເໜືອນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນວ່າ,
ອີກດົນປານໃດຈຶ່ງຈະເຖິງທ່ານຂອງບັນດາການອັດສະຈັນເຫຼົ່ານີ້? ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນຊາຍຜູ້ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປ່ານ
ຜູ້ຢູ່ເໜືອນ້ຳແຫ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍົກມືຂວາແລະມືຊ້າຍຂຶ້ນສູ່ຜ້າສະຫວັນ
ແລະສາບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດວ່າ ມັນຈະເປັນເວລາໜຶ່ງ, ສອງເວລາ, ແລະເຄິ່ງເວລາ;
ແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ທຳໃຫ້ກຳລັງຂອງປະຊາຊົນບໍ່ລົງສູ່ແຕກກະຈາຍໄປສິນແລ້ວ, ສົ່ງທັງປວງນີ້ຈະສຳເລັດ.
ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນ, ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ: ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງທູນວ່າ, ໂອ ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ຈຸດຈົບຂອງສົງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນຢ່າງໃດ? ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງທ່ານ, ດານເຮອນ:
ເພາະຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຖືກບົດໄວ້ແລະປະທັບຕາໄວ້ ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ.
ຫຼາຍຄົນຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ, ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ຂາວສະອາດ, ແລະຖືກທົດລອງ;
ແຕ່ຄົນອະທຳຈະປະພຶດຄວາມອະທຳຕໍ່ໄປ: ແລະບໍ່ມີຄົນອະທຳຄົນໃດຈະເຂົ້າໃຈ; ແຕ່ຄົນມີປັນຍາຈະເຂົ້າໃຈ.
ດານເຮອນ 12:4-10.

ຂໍຄວາມຕອນນີ້ລົ້ມຕົນດ້ວຍພຣະທຳຂອງດານເຮອນຖືກຜະນຶກໄວ້ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ,
ແລະຂໍຄວາມຕອນນັ້ນກໍສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍພຣະທຳຂອງດານເຮອນຖືກຜະນຶກໄວ້ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ.
ລະຫວ່າງການຜະນຶກຖ້ອຍຄຳຂອງດານເຮອນເທື່ອທຳອິດແລະເທື່ອສຸດທ້າຍນັ້ນ, ພະຍານຄຳສາບານຂອງ
"ພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດ" ແມ່ນວ່າ "ມັນຈະເປັນສຳລັບຫນຶ່ງວາລະ, ສອງວາລະ, ແລະເຄິ່ງວາລະ;
ແລະເມື່ອເຂົາໄດ້ກະທຳໃຫ້ອຳນາດຂອງຊົນບໍລິສຸດແຕກກະຈາຍສຳເລັດແລ້ວ, ສົ່ງທັງປວງເຫຼົ່ານີ້ຈະສຳເລັດລົງ."

ພຣະອົງຜູ້ຊົງໄດ້ປະທານຄຳພະຍານທິສາບານນີ້ຄືພຣະອົງຜູ້ຢູ່ເໜືອນ້ຳ ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປ່ານ.
ດານເຮອນໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງຢູ່ຝັ່ງໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຮີດເດເຄນ ແລະ ອີກອົງໜຶ່ງຢູ່ອີກຝັ່ງໜຶ່ງ ແລະ
ທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງນັ້ນໄດ້ຖາມຄຳຖາມໜຶ່ງ ຊຶ່ງພຣະອົງຜູ້ຢູ່ເໜືອນ້ຳໄດ້ຕອບ. ຄຳຖາມນັ້ນຄື, "ອີກດົນປານໃດ?"
ນີ້ແມ່ນສອງຄຳຄຳທຳອິດດຽວກັນຂອງຄຳຖາມທິຖືກຖາມໃນຂໍ້ທີສິບສາມ ຂອງດານເຮອນ ບົດທິເບດ.

ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງກ່າວຢູ່,
ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອີກອົງໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍລິສຸດອົງນັ້ນຜູ້ທີ່ກ່າວຢູ່ວ່າ, ນິມິດກ່ຽວກັບເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ
ແລະການລະເມີດທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເບົາມານັ້ນ ຈະຍາວນານເທົ່າໃດ,
ຈຶ່ງຈະຍອມໃຫ້ທັງສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງທັບຖືກຢຽບຍຳຢູ່ພາຍໃຕ້ຕົນ? ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ,
ຈົນເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ; ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ. ດານເຮອນ 8:13, 14.

ໂຄງສ້າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອັນດຽວກັນນັ້ນພົບໄດ້ໃນທັງສອງການສົນທະນາ ເວັ້ນແຕ່ວ່າໃນບົດທິເບດ
ດານເຮອນຢູ່ຂ້າງແມ່ນ້ຳອູໄລ ແລະບໍ່ແມ່ນແມ່ນ້ຳຮີດເດເຄນ. ໃນບົດທິເບດ ທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງ (ໄຟຟົນ)
"ໄດ້ກ່າວແກ່ໄຟຟົນອົງນັ້ນຜູ້ທີ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ, ອີກດົນປານໃດ." ຄຳພາສາເຮັບເຮັດທິເບດວ່າ "ໄຟຟົນອົງນັ້ນ"
ຄືຄຳພາສາເຮັບເຮັດ "Palmoni," ມີຄວາມໝາຍວ່າ ຜູ້ນັບອັນອັດສະຈັນ ຫຼື ຜູ້ນັບຄວາມລັບ. ໃນບົດທິເບດ
ພຣະເຢຊູ (ຜູ້ນັບອັນອັດສະຈັນ) ກຳລັງກ່າວຢູ່ ແລະ ໄຟຟົນອີກອົງໜຶ່ງໄດ້ທູນຖາມພຣະເຢຊູ (ໄຟຟົນອົງນັ້ນ) ວ່າ,
"ອີກດົນປານໃດ."

ໃນບົດທິສິບສອງ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງກຳລັງປະທັບຍືນຍົງເທິງນ້ຳ ໄດ້ຖືກທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງ
ຜູ້ຢູ່ທີ່ຝັ່ງຂ້າງໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳ Hiddekel ຖາມວ່າ, "ອີກດົນປານໃດ."
ຂໍຄວາມສອງຕອນນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງພິຈາລະນາຮ່ວມກັນ, ບັນທັດເທິງບັນທັດ. ຄຳຖາມທຳອິດໃນບົດທິເບດແມ່ນ,
"ນິມິດກ່ຽວກັບການຢຽບຍຳພຣະວິຫານແລະກອງຊົນນັ້ນຈະຍາວນານປານໃດ,
ຊຶ່ງສຳເລັດລົງໃນເບື້ອງທຳອິດໂດຍລັດທິນອກສາສະໜາ, ແລ້ວຕໍ່ມາໂດຍອຳນາດສັນຕະປາປາ?"
ຄຳຖາມໃນບົດທິສິບສອງແມ່ນ, "ຈະອີກດົນປານໃດຈຶ່ງຈະເຖິງວາລະສິ້ນສຸດຂອງການອັດສະຈັນເຫຼົ່ານີ້?"

ແລ້ວຄຳຕອບທີ່ຖືກສາບານຍືນຍັນກໍໄດ້ຖືກໃຫ້ໂດຍ Palmoni, ພຣະຜູ້ນັບຈຳນວນອັນມະຫັດສະຈັນ ຜູ້ຊົງນຸ່ງຫົ່ມຜ້າບ່ານ ແລະປະທັບຍືນຍົງເທິງນ້ຳວ່າ, "ມັນຈະເປັນຕະຫຼອດເວລາໜຶ່ງ, ເວລາຫຼາຍ, ແລະເຄິ່ງເວລາໜຶ່ງ; ແລະເມື່ອລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ອຳນາດຂອງຊົນບໍລິສຸດກະຈັດກະຈາຍສຳເລັດແລ້ວ, ສິ່ງທັງປວງເຫຼົ່ານີ້ຈະສຳເລັດລົງ."

ຄຳຖາມຂອງແມ່ນ້ຳອູໄລ ແລະ ແມ່ນ້ຳຮົດເດເກນ ແມ່ນວ່າ
"ນິມິດເກືອກການກະຈັດກະຈາຍຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງສຳເລັດລົງໂດຍລັດທິນອກສາສະໜາ ແລ້ວຕໍ່ມາໂດຍລັດທິສັນຕະປາບາ ເມື່ອພວກເຂົາຢຽບຢູ່ສະຖານບໍລິສຸດ ແລະ ພົນໄຟ ຈະດຳລົງຢູ່ອີກດົນປານໃດ?" ຄຳຕອບຄື ການຢຽບຢູ່ນັ້ນສິ້ນສຸດໃນປີ 1798 ເມື່ອພະລາກົດຂອງ Palmoni ໃນການຍົກຕັ້ງພຣະວິຫານ Millerite ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍສິ້ນສຸດລົງອີກສິບຫົກປີຕໍ່ມາ ໃນປີ 1844 ເມື່ອສະຖານບໍລິສຸດຈະຕ້ອງຖືກຊຳລະ.

ໃນບົດທີ່ສິບສອງ ດານເຮັດໄດ້ຍືນຍັນການສົນທະນານັ້ນ, "ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ."
ດານເຮັດໄດ້ສະແດງຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ດັ່ງທີ່ຖືກແທນໄວ້ໂດຍການທີ່ທ່ານທຸນຖາມພຣະຄຣິດວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ບັນຍາຍຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນຢ່າງໃດ?"
ການສະແດງຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານ
ໄດ້ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກພົມມະຈາຣີສິບຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ເພາະວ່າບົດສົນທະນາທັງໝົດນັ້ນໄດ້ຖືກວາງໄວ້ສະຫວ່າງການອ້າງເຖິງສອງຄັ້ງກ່ຽວກັບການທີ່ພຣະທຳຂອງດານເຮັດຖືກຜະນຶກໄວ້ ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ. ດານເຮັດເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມປາຖະໜາທີ່ຖືກວາງໄວ້ເທິງ William Miller ໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798, ແລະຄວາມຈິງປະການທຳອິດທີ່ທ່ານຖືກນຳໃຫ້ຮັບຮູ້ນັ້ນ ຄືການຢຽບຢູ່ລົງເທິງພຣະວິຫານ ແລະກອງທັບ, ທຳອິດໂດຍຄວາມເຊື່ອນອກສາສະໜາ ແລະຕໍ່ມາໂດຍອຳນາດສັນຕະປາບາ ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ອຳນາດຂອງພວກໄຟພົນຖືກກະຈາຍໄປ ຕາມການສຳເລັດຂອງ "ເຈັດເທືອ," ໃນ Leviticus ບົດທີຊາວຫົກ.

ຄວາມປາຖະໜາຂອງ Miller ທີ່ຈະຮູ້ຄວາມຈິງ ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄວາມປາຖະໜາຂອງ Daniel, ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Miller ຍັງບໍ່ສົມບູນ. Daniel ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມປາຖະໜາຂອງ Miller, ແລະ Belteshazzar ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນໃນເລື່ອງນັ້ນແລະໃນນິມິດ. ມີຢ່າງນ້ອຍຫ້າຄວາມຈິງອັນສຳຄັນທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະສົບການຂອງພວກ Millerites ໃນບົດທີ່ສິບສອງຂອງ Daniel,
ຊຶ່ງຈະພົບຄູ່ສະໜານທີ່ສອດຄ່ອງກັນໃນປະຫວັດສາດຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສິໝິນສີພັນ. ປະການໜຶ່ງຄື ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງປະຕິບັດອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ ພ້ອມດ້ວຍຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນຂອງມັນ, ແລະອີກປະການໜຶ່ງຄື ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຫຼິ້ນຮາກຖານຂອງ "ເຈັດເທືອ" ໃນ Leviticus ບົດທີຊາວຫົກ.

ພວກເຮົາຈະດຳເນີນການສຶກສານີ້ຕໍ່ໄປໃນບົດຄວາມຕໍ່ໄປຂອງພວກເຮົາ.

"ແລ້ວອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນຈະເປັນດັ່ງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ ຜູ້ໄດ້ເອົາຕະກຽງຂອງຕົນ ແລະອອກໄປຕ້ອນຮັບເຈົ້າບ່າວ. ໃນພວກນັ້ນຫ້າຄົນມີບັນຍາ ແລະອີກຫ້າຄົນໄງ່. ຜ່າຍພວກທີ່ໄງ່ນັ້ນ ໄດ້ເອົາຕະກຽງຂອງຕົນໄປ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອົານ້ຳມັນໄປນຳ;
ແຕ່ພວກທີ່ມີບັນຍາໄດ້ເອົານ້ຳມັນໃສ່ພາຊະນະຂອງຕົນ ຄຽງກັບຕະກຽງ. ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຊັກຊ້ຳຢູ່ ພວກນາງທັງໝົດກໍພາກັນງ່ວງນອນ ແລະຫຼົບໄປ. ແຕ່ພຣະອົດທ່ຽງຄືນ ກໍມີສຽງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ; ຈົ່ງອອກໄປຕ້ອນຮັບທ່ານ. ເມື່ອນັ້ນພົມມະຈາຣີທັງໝົດນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະຈັດຕະກຽງຂອງຕົນ. ພວກທີ່ໄງ່ຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກທີ່ມີບັນຍາວ່າ,
ຂໍແບ່ງນ້ຳມັນຂອງພວກທ່ານໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍແດ່, ເພາະຕະກຽງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກຳລັງມອດ. ແຕ່ພວກທີ່ມີບັນຍາຕອບວ່າ, ບໍ່ໄດ້ດອກ, ຢ້ານວ່າຈະບໍ່ພໍສຳລັບພວກຂ້ານ້ອຍແລະພວກທ່ານ;

ແຕ່ຈົ່ງໄປຫາພວກຂາຍ ແລະຊື້ເອົາເອງເຖິດ. ໃນຂະນະທີ່ພວກນາງໄປຊື້ນັ້ນ ເຈົ້າບ່າວກໍມາເຖິງ;
ແລະພວກທີ່ພ້ອມແລ້ວກໍໄດ້ເຂົ້າໄປກັບທ່ານໃນງານມັງຄຸນສົມຣົດ; ແລະປະຕູກໍຖືກປິດ.
ຕໍ່ມາພົມມະຈາຣີອີກພວກໜຶ່ງກໍມາ ແລະເວົ້າວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈົ້າ, ຂໍເປີດໃຫ້ພວກຂ້ານອ້ອມແດ່.
ແຕ່ທ່ານຕອບວ່າ, ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ, ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າ. ເຫດສະນັ້ນ ຈົ່ງເຝົ້າລະວັງໄວ້
ເພາະພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ທັງວັນ ຫຼືຊົ່ວໂມງທີ່ບຸດມະນຸດຈະມາ."

"ໃນບັດນີ້ ພວກເຮົາກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເວລາທີ່ອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ຄວນມີຜູ້ໃດໃນພວກເຮົາຊັກຊ້າ
ໃນການສະແຫວງຫາການຕຽມພ້ອມສຳລັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ.

ຍ່າໃຫ້ຜູ້ໃດດຳເນີນຕາມແບບຢ່າງຂອງພວກພົມມາຣີທີ່ໃຊ້ຈ້າ ແລະ

ຄິດວ່າຈະບອດໄພທີ່ຈະລໍຖ້າຈົນກວ່າວິກິດຈະມາເຖິງ

ກ່ອນຈະໄດ້ຮັບການຕຽມພ້ອມໃນດ້ານອຸປະນີເສີມເພື່ອຍືນຍົດໃດໃນເວລານັ້ນ.

ມັນຈະສາຍເກີນໄປທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ

ເມື່ອແຂກຖືກເຊີນເຂົ້າມາແລະຖືກກວດສອບ. ບັດນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ຈະສວມໃສ່ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ
ດ,—ເຄື່ອງນຸ່ງງານມັງຄຸນທີ່ຈະເໝາະສົມໃຫ້ທ່ານເຂົ້າຮ່ວມໃນງານລ້ຽງສົມຣົດຂອງພຣະເມສານອ້ອມ.

ໃນຄຳອຸປະນາມັນ ພວກພົມມາຣີທີ່ໃຊ້ຈ້າຖືກພັນລະນາວ່າໄດ້ອ້ອນວອນຂໍນຳມັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບຕາມທີ່. ນີ້
ເປັນສັນຍະລັກຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຕຽມຕົນເອງໂດຍການພັດທະນາອຸປະນີເສີມໃຫ້ສາມາດຍືນຍົດໃດໃນເວລາແຫ່ງວິ

ກິດ. ມັນເໝືອນດັ່ງວ່າພວກເຂົາໄປຫາເພືອນບ້ານຂອງຕົນ ແລະ ກ່າວວ່າ,

ຂໍໃຫ້ອຸປະນີເສີມຂອງທ່ານແກ່ຂ້ອຍ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈະເພີນາດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ມີບັນຍາບໍ່ອາດຈະແບ່ງປັນນຳມັນຂ
ອງຕົນໃຫ້ແກ່ຕະກຽນທີ່ກຳລັງກະພົບລົບຫຼືຂອງພວກພົມມາຣີທີ່ໃຊ້ຈ້າ. ອຸປະນີເສີມສາມາດໂອນຖ່າຍໄດ້.

ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈະຊື້ຫຼືຂາຍໄດ້; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບມາ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໂອກາດແກ່ແຕ່ລະບຸກຄົນໃຫ້ໄດ້ຮັບອຸປະນີເສີມທີ່ຊອບທຳ

ຕະຫຼອດຊີວິດໂມງແຫ່ງການທົດລອງ; ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຈັດຕຽມວິທີໃດໄວ້

ທີ່ຕົວແທນມະນຸດຄົນໜຶ່ງຈະສາມາດຖ່າຍທອດອຸປະນີເສີມໃຫ້ແກ່ອີກຄົນໜຶ່ງ

ຊຶ່ງຕົນໄດ້ພັດທະນາມາໂດຍການຜ່ານປະສົບການອັນຫນັກຫນ່ວງ,

ໂດຍການຮ້າຮຽນບົດຮຽນຈາກພຣະອາຈານຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່,

ເພື່ອລາວຈະສາມາດສຳແດງຄວາມອົດທົນພາຍໃຕ້ການທົດລອງ, ແລະ ຜົນໃຊ້ຄວາມເຊື່ອ

ເພື່ອລາວຈະສາມາດຍ້າຍພູເຂົາແຫ່ງຄວາມເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ການຖ່າຍທອດກັນຫມູ່ແຫ່ງຄວາມຮັກ,—ການມອບຄວາມອ່ອນໄຫວ, ຄວາມສຸຂຸມຮອບຄອບ, ແລະ

ຄວາມພາກພຽນໃຫ້ແກ່ອີກຄົນໜຶ່ງ,—ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ອາດເປັນໄປໄດ້. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ໃຈມະນຸດດວງໜຶ່ງ
ຈະຫຼົງເຫຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະຂອງມະນຸດຊາດເຂົ້າໄປໃນອີກດວງໜຶ່ງ."

"ແຕ່ວ່າວັນນັ້ນກຳລັງຈະມາ ແລະຢູ່ໃກ້ເຮົາເຂົ້າມາທຸກຂະນະ

ເມື່ອທຸກໆດ້ານຂອງອຸປະນີເສີມຈະຖືກເປີດເຜີຍໂດຍການລ້ວງພິເສດ. ຜູ້ທີ່ຍັງຄົງສັດຊື່ຕໍ່ຫຼັກການ

ຜູ້ທີ່ໃຊ້ຄວາມເຊື່ອຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຈະເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ພິສູດຕົນວ່າສັດຊື່ພາຍໃຕ້ການທົດສອບແລະການລອງໃຈໃນ
ຊີວິດໂມງກ່ອນໜ້າແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດສອບຂອງພວກເຂົາ

ແລະໄດ້ຫຼຸດອຸປະນີເສີມຕາມແບບຢ່າງແຫ່ງພຣະຄຣິດ.

ຈະເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງສາຍສຳພັນອັນໃກ້ຊິດກັບພຣະຄຣິດ

ຜູ້ຊຶ່ງໂດຍຜ່ານພຣະບັນຍາແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ໄດ້ມີສ່ວນໃນພຣະທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແຕ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດມອບຄວາມອຸທິດແຫ່ງໃຈ

ແລະຄຸນລັກສະນະອັນສູງສົ່ງແຫ່ງຈິດໃຈໃຫ້ແກ່ອີກຄົນໜຶ່ງ

ຫຼືຈັດຫາພະລັງອຳນາດທາງສິນທຳເພື່ອຊົດເຊີຍຄວາມບົກພ່ອງຂອງເຂົາ.

ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນສາມາດກະທຳຫຼາຍຢ່າງເພື່ອກັນແລະກັນໄດ້

ໂດຍການຍົກແບບຢ່າງອັນເໝືອນພຣະຄຣິດໃຫ້ແກ່ມະນຸດ

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີອິດທິພົນເໝືອນພວກເຂົາໃຫ້ໄປຫາພຣະຄຣິດ ເພື່ອຮັບຄວາມຊອບທຳ

ຊຶ່ງຖ້າບາດສະຈາກສິ່ງນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາຈະຢືນຢູ່ໃນການພິພາກສາບໍ່ໄດ້.

ມະນຸດຄວນພິຈາລະນາເລື່ອງສຳຄັນແຫ່ງການສ້າງອຸປະນໄສດ້ວຍການອະທິຖານ
ແລະຫຼຸດອຸປະນໄສຂອງຕົນຕາມແບບຢ່າງອັນຊົງສະຖິດ." The Youth Instructor, January 16,
1896.